

Michaela Burdová

*Terienina
minulost*

Michaela Burdová

Terienina minulost

Povídka podle knižní série Křišťály moci
Michaely Burdové

Terienina minulosť

Text © Michaela Burdová

Ilustrace © Michaela Burdová

<http://burdova-michaela.blog.cz/>

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik,

1. vydání © Lukáš Vik, 2013

(pouze elektronické vydání)

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-21-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-22-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-23-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

*Pro mou skutečnou Terien a všechny fanoušky,
kteří na Sorgana rádi vzpomínají*

Hluboko pod povrchem
skrytá bídným strachem
zrodila se a já se bráním
bojuje a já se bojím

Zavřu oči
chvěji se v té horké noci
Naříkám, jsem zoufalá
chci ho, jak troufalá!

Prosím dotkni se mě
Ať spálí mě ten žár
Já vím
políbíš mě
a v nocích bys mě hřál

Mé srdce zrádce
prohrávám s ním v každé hádce
tluče, touží
boří zábrany
do zoufalství mě zahání

Tak zuřivě mé srdce bije
Naříká, prosí, touhou vyje
pro něho mé srdce žije

*Věřím, že fantazie je silnější než vědění.
Že mýty mají větší moc než historie.
Že sny jsou mocnější než skutečnost.
Že naděje vždy zvítězí nad zkušeností.
Že smích je jediným lékem na zármutek.
A věřím, že láska je silnější než smrt.*

- Robert Fulghum

Úvod

Černá hřbitovní brána vypadala jako brána do podsvětí. Tak jsem si ji aspoň představovala. Byla obrovská, její srdce tvořily desítky vlnkovitých mřížek a vrchol byl kovaný do elegantní špičky. Právě tam seděl bílý krkavec.

Hřbitov v Än-Ielwilu byl zvláštní. Mezi elfy se šeptalo, že vládne vlastním životem. Bílé krkavce nikdy nikdo neviděl a podle některých neexistovali, ale tady jich na náhrobcích sedělo hned několik. Nad hřbitovem rostl mohutný dub s bílým kmenem a černými listy. Nikde jinde takový strom nerostl.

Brána byla otevřená. Vešla jsem dovnitř. Kolem nohou se mi plazila bílá mlha. Krkavci na mě upírali korálkové oči. Zírali jako supi. Každý můj krok mi připadal nesnesitelně hlasitý. Ale přesto jsem se nebála. Nikdy. Naučila jsem se tohle místo ctít a milovat, protože mi dovoľovalo vracet se k mé lásce.

Zastavila jsem se u jeho hrobu. Ve vázách ještě kvetly růže od mé poslední návštěvy. Jako obvykle se mi rozklepala kolena a stáhlo hrdlo. Chvilí jsem nemohla popadnout dech. Jen jsem stála a čekala, až to odezní. V hlavě mi najednou probleskla Neilinina slova.

„Nemůžeš navěky milovat mrtvého, Terien.“

Bylo to včerejší odpoledne. Slunce páliło a my jsme zrovna přijížděli do Lülwetlimu. Doprovázela nás družina elfských bojovníků, po porážce Isgraëla jsme s Neilin patřily mezi nejdůležitější ženy Mianthilie. Ona byla ta, kdo zachránil svět. Já jsem byla elfská princezna.

Nikdy jsem se tak necítila.

U brány nás vítali stráže. Z davu se na nás smály elfské obličejy. Naproti ulici přicházeli Elnessa a R'Tiles. Oba zářili štěstím a na sobě měli krásné šaty. Objímali se s Neilin a všichni se smáli. Jenom mě to uvnitř svíralo.

Naposledy jsem tohle město navštívila při útěku před ním. A stejně mě tady našel. Bohové, tehdy jsem si myslela, jak je to těžké. Tolik mě bolelo utíkat od něho, když mé srdce toužilo po opaku. Myslela jsem si, že horší utrpení být nemůže. To jsem ale netušila, co budu zažívat dnes.

„A co Awrixel?“ slyšela jsem R'Tila. „Neříkej, že se válí ve své královské posteli.“

Neilin se zasmála. Vypadala teď jinak. Starší, sebejistější, silnější. Byla krásná a na každém kroku rozdávala dobrou náladu.

„Ne, má povinnosti. Na západě jsou hlášené útoky zdivočelých ibraxirů. Občas se podobné incidenty objeví.“

„Však on s nima Awrixelík zatočí!“ zasmál se R'Tiles, potom se natáhl k Elnesse a políbil ji do vlasů.

Bodlo mě u srdce. Nikdy bych si nemyslela, že budu druhým závidět lásku. Ale všichni byli tak šťastní, zamilovaní a já jsem si pokaždé vzpomněla, že kdysi jsem tenhle poklad měla i já. A pokaždé mě napadá, že jsem si ho měla víc vážit.

„Terien,“ obrátila se ke mně Elnessa. „Jak se ti daří?“

Vydali jsme se ulicí k Elnessině domu. Lieny jsme nechali jít, vrátí se, až je budeme potřebovat.

„Dobře,“ lhala jsem. Všimla jsem si, jak si Elnessa vyměnila pohled s Neilin. Potom pokračovala: „Mohla bych tě dnes s někým seznámit. Jsem si jistá, že...“

„Děkuji, ale to není nutné.“

„Prospělo by ti to.“

„Ne, myslím, že ne.“

Vtom jsem to uslyšela. Najednou mě zamrazilo. Zastavila jsem se a ohlédla. Srdce mi tlouklo jako zběsilé. Viděla jsem

mladého elfa. Honil elfku, která se mu snažila utéct, přitom se smála a křičela. Chytil ji do náruče.

„Mám tě!“ vykřikl ten elf. „Jsi moje!“

Nevím, jak se to stalo, ale spustilo to záblesky vzpomínek.

Moje... jsi moje...

Sorgan vyskočil zpoza sochy a chytil mě do náruče. „Mám tě! Jsi moje!“

Smála jsem se a celá zadýchaná se mu snažila vymanit. „Podváděl jsi!“

Umlčel mě polibkem.

Ráj. Byla jsem v ráji.

Šťastná.

Tak jsem se rozhodla vzpomínat. Dnes, tady, u jeho hrobu. Rozhodla jsem se znovu prožít ty nejkrásnější chvíle svého života. Možná mi to pomůže smířit se a nechat ho odejít. Možná potom budu moct jít konečně dál.

Možná.

1. Vzpomínka

Lokny ebenových vlasů jí padaly přes rameno a ze strany zakrývaly tvář. Často jsem obdivovala, jak se v nich zrcadlí slunce jako zlato uvězněné na noční hladině. Ale dnes to byly mraky, které na ni vrhaly stín.

Matka seděla v zahradě na lavičce u plotu. Vyšívala. Věděla jsem, že ten šátek je pro mě. V tichosti jsem si sedla vedle ní a ona ke mně zvedla oči. Byly pronikavé a zelené jako ty moje. Usmála se.

„Mělo to být překvapení, hvězdičko,“ povzdechla si. „Neměla jsi ho vidět.“

„To nevádí,“ zadívala jsem se na hedbávný, sněhový šál. „I tak mám radost.“

Zařvala brána na nádvoří. Byl odtud dobrý výhled. Otočila jsem hlavu a sledovala, jak se ty masivní, černé dveře otvírají. Dovnitř vklusala skupina jezdců. V čele byl můj bratr a on.

Sorgan.

Otcův hlavní válečník a vojevůdce. Matce se nelíbilo, že s Awrixem tráví tolik času. Mnoho válečných výprav a bojů podnikali společně. Matka Sorgana neměla ráda.

„Je nebezpečný,“ říkala mi. „Srdce má z kamene. Snaž se mu vyhýbat, hvězdičko, prosím tě o to.“

Chtěla jsem, opravdu jsem ji chtěla poslechnout, jenže... Bylo mi teprve dvacet dva let, přepočítáno na lidská léta, jsem byla šestnáct roků stará. Matka mě před ním varovala už v dětství a já se ho tehdy bála. Děsila jsem se na něho být jen podívat. Jenže dnes... dnes cítím, že mě to nebezpečí láká.

Sledovala jsem, jak seskočil z toho svého černého hřebce a předal otěže otrokovi ze stájí. V té mohutné, stříbro-černé zbroji vypadal ještě větší a děsuplnější. Tělo typického válečníka. Awrixel byl sice o málo vyšší, ale nebyl tak statný a obalený svalstvem. Můj bratr měl postavu atleta, široká ramena a útlý pas. Chladnokrevní byli ale bez rozdílu, oba nemilosrdní a dychtiví boje. Matka to nechtěla vidět, nechtěla Awrixela s tím vrahem srovnávat. Ale já jsem tu podobu viděla.

Oba zmizeli ve věži, Temní odešli do zbrojnice. Matka se po nich nešťastně ohlédla a povzdechla si. Nechtěla vědět, odkud se vrátili a po pravdě, já raději také ne.

Zachytila můj pohled.

„Já to vidím, Terien,“ poznamenala a znovu se dala do šití.

„Co vidíš?“ trochu jsem se lekla.

„Vidím, jak se díváš. Vidím, jak se díváš na něho. Sleduji to už pár týdnů.“

„Matko, to není...“

Zabodla do mě svůj bystrý zrak. Tomu nemohlo nic uniknout. „Jsi mladá, ve věku, kdy se dívky zamilovávají a hlavy nosí v oblacích. A on je přitažlivý, to se mu nemůže odepřít. Ale je zlý Terien, má v sobě temnotu. Jsem si jistá, že ti otec vybere vhodné nápadníky. Takové, které ti budou hodni.“

„Tomu sama nevěříš,“ vyhrkla jsem a sepjala ruce v klíně. Ano, toužila jsem po lásce, která dívka by po ní netoužila? Matka mi vyprávěla spoustu krásných příběhů o princích a princeznách, o pravé lásce... Ale nebyla jsem naivní. Věděla jsem, že muž jako Sorgan není pro mě. Nejen, že byl o celé století starší, ale ty jeho oči... byly vražedné. Bála jsem se jich.

Silmalĩa si znovu povzdechla. „Neměj strach, hvězdičko, i na tebe čeká ten pravý.“

To určitě, pomyslela jsem si trpce. Jsem zavřená v téhle kobce a nejspíš tu zůstanu zavřená navěky. Uvězněná jako v kleci. Přitom jsem tolik toužila po svobodě... po volných lesích a pláních...

Zadávala jsem se k černým horám, které se nad námi zvedaly jako němí obři. Jaké asi jsou? Ty kopce a vrchy...

Vstala jsem a beze slova se vydala do věže.

Už jsem si zvykla na temné chodby bez oken, ozářené pouze světlem pochodní. Přesto jsem je nenáviděla každým dnem víc a pokaždé, když jsem jimi procházela, myslela jsem na světlo, moře a rozkvetlé zahrady. Matka pěstovala záhony hvězdných růží, ale já věděla, že je otec nenávidí. Byla jen otázka času, kdy je zničí.

Najednou jsem procházela kolem jeho pokoje.

Ty těžké, dvoukřídlé dveře kované z olova byly vždycky zavřené. Vypadaly mrtvé, zapadlé prachem a zapomenuté. Jenže dnes... dnes byly přitovřené. Škvírou utíkalo žluté světlo.

Zastavila jsem se, ačkoli jsem se ze všech sil snažila jít dál. Ještě jedno patro a budu ve své komnatě. Ale nešlo to. U bohů, nemohla jsem se pohnout. Musela jsem na tu škvíru zírat. A potom, aniž bych věděla, co vlastně dělám, přistoupila jsem blíž.

A nahlédla dovnitř.

Byl den, a přesto měl zatažené závěsy. Místnost byla osvětlena nespočtem svící. Byla to nádhera. Pokoj dýchal tajuplností a strohostí bojovníka, ale mně se líbil.

Vtom se dveře otevřely dokořán.

Srdce mi vyletělo až do krku a na vteřinu se zastavilo. Skoro jsem vyjekla úlekem a couvla dva kroky. Na prahu stál on. Díval se na mě těma bezednýma, černýma očima a z jeho tváře přímo tryskala nepřátelskost.

„J-já...“ koktala jsem a nenacházela slova. Bože, tolik mě vyděsil!

„Co tady hledáš?“ uhodil na mě, ruce zařáté v pěst podél těla. Už na sobě neměl zbroj, pouze bílou rozhalenou košili a kožené kalhoty. Pohled mi sám zabloudil k jeho mohutné hrudi. Strach se smísil s žářem tak prudkým, až mi vzal dech.

„Já, nechtěla jsem tě rušit...“

„Ale vyrušila,“ odsekl. „Špehovala jsi mě.“

„Ne!“ vyhrkla jsem. „Já jsem... já... nešpehovala jsem tě!“

Zúžil oči a vystoupil ze dveří. Couvla jsem o další krok. „Pak jsi mě vyhledala úmyslně. Co pro tebe můžu udělat, paní?“ skoro tu větu zavrčel.

„Jen jsem...“ usilovně jsem se snažila něco vymyslet. „Chtěla jsem vědět, kam jsi dnes s mým bratrem cestoval?“

Musel poznat, že lžu, protože mu tváří zacukalo něco jako úsměv. „To je tajné,“ ucedil a sjel mě pohledem od hlavy až k patě. Najednou se pohnul. Bylo to tak rychlé a nečekané, že jsem nestihla nijak zareagovat.

Zatlačil mě ke kamenné zdi v chodbě. Světlo z pokoje za jeho zády mu házelo stíny do tváře. Zapřel se dlaněmi o stěnu po obou stranách mé hlavy. Srdce mi v hrudi litalo jako utržené ze řetězu, třásla se mi kolena a postupovalo to výš, až k hrdlu. Zírala jsem mu do očí a nemohla se nadechnout. Byl tak blízko... a tak zvláště voněl. Ostře, živočišně...

Jeho najednou dychtivé a kruté oči mi přejížděly po tváři, ramenou a hrudi. „Nějak jsi nám vyrostla, paní,“ pronesl s lehkým posměchem, kterému jsem nerozuměla. „Zkrásněla jsi. Je z tebe žena. Pověz, cítíš se jako žena? Toužíš po muži, který by se tě dotýkal,“ ztišil hlas a jeho obličej se ocitl příliš blízko mému. Oheň mi zaplavoval mysl. „Pověz, už jsi to zažila? Ty doteky...“ ukazováčkem mi přejel po šíji a já zalapala po dechu. Bylo to elektrizující, bylo to... Jeho dech se mi otřel o tvář. „A co polibek? Už tě někdo políbil, má paní?“

„Sorgane!“

Ten hlas uhodil jako hrom.

Sorgan mě pustil a já okamžik myslala, že mě nohy neudrží. Vzdálil se a do mě se opřel chlad. Na tváři měl škodolibý výraz, který se snažil skrýt. Awrixel napochodoval mezi nás, oči mu svítily přízračnou modří.

„Co to sakra děláš?“ vyštěkl.

Sorgan se ušklíbl. „Povídám si s tvou sladkou sestřičkou.“

Už jsem myslela, že se po něm bratr vrhne. „Nepovídali jste si,“ zavrčel místo toho.

„Ale povídali,“ podíval se Sorgan na mě a v tom pohledu bylo cosi vyzývavého, smyslného... koketního! „Vid', Terien?“

Awrixel ale nečekal na mou odpověď. „Je to ještě dítě, Sorganě.“

„Dávno už je ženou, jestli sis nevšimnul. Dyť se na ni podívej!“

„Zmlkni,“ sykl Awrixel zlostně. „Nepřibližuj se k ní, nebo ti vyrvu střeva z břicha a nacpu ti je do krku, rozumíš?“

Sorgan neodpověděl, jen se na něho díval. Awrixel mě popadl za ruku a táhl pryč. Jen jednou jsem se stačila ohlédnout, než se mi otcův válečník ztratil z očí.

Dosud vyšlo

Julie Crhová

Člen rodiny

Čerstvě vystudované vysokoškolačce je nabídnuto zaměstnání, o které dlouho usilovala. Chvilí před podpisem smlouvy si uvědomí, že by na dané pozici nebyla šťastná a udělá pro své okolí naprosto nepochopitelný krok - rozhodne se odjet pracovat do zahraničí jako au-pair.

[Člen rodiny v eshopu](#)

Jan Milštain

Dikobrázky z kroniky - politická satira

Mnoho našich občanů oprávněně ptá se, kolik „slavných“ politiků ještě skončí v base. Kniha popisuje veršovanou satirou a ilustračními kresbami různé nešvary naší politické scény.

[Dikobrázky z kroniky v eshopu](#)

Magdalena Čevelová

Marketing bez reklamy

10 účinných marketingových nástrojů pro malé firmy

Chcete mít dostatek zakázek, a přitom neutratit ani korunu za reklamu? Jste-li živnostník, nezávislý profesionál nebo malá firma, je to docela dobře možné. Kniha Marketing bez reklamy vám představí 10 postupů, které mohou být pro vaše podnikání dokonce účinnější než placená inzerce, a krok za krokem vás provede jejich používáním.

[Marketing bez reklamy v eshopu](#)

Jaroslav Smola

Malé sci-fi povídky

Děj některých povídek je zasazen do historicky známých období a to přináší otázku, zda se to opravdu mohlo stát? Jiné povídky jsou rámovány místopisem autorova rodného kraje a proto čtenáři znalého jižního Plzeňska mohou být některé názvy známé.

[Malé sci-fi povídky v eshopu](#)

Ondřej Švára

VIDEOHRY: historie virtuální zábavy

Život je hra. I když se to nezdá, od kolébky až po hrob jsme ovlivňováni zábavou. Kniha VIDEOHRY: Historie virtuální zábavy je unikátní kniha zaměřená na komplexní historii elektronické zábavy. Dozvíte se o historii počítačových her a videoher ve světě i u nás od druhé světové války až po současnost.

[VIDEOHRY: historie virtuální zábavy v eshopu](#)

Eva Votavová

Odvážná záměna

Hrabě Drake Stirling se po několika letech vrací do své rodné Anglie, aby se oženil. Jeho snoubenka Elizabeth, kterou však dosud neviděl, má na domluvený sňatek úplně odlišný názor. Miluje Nathaniela a za žádnou cenu si hraběte vzít nechce.

[Odvážná záměna v eshopu](#)

Markéta Tkadlecová

Nebezpečná kráska

Chcete se odpoutat od všedních dní? Máte rádi tajemné a romantické příběhy? U romantického hororu Nebezpečná kráska si jistě přijdete na své.

[Nebezpečná kráska v eshopu](#)

Terienina minulost
Text © Michaela Burdová
Ilustrace © Michaela Burdová
<http://burdova-michaela.blog.cz/>
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik,
1. vydání © Lukáš Vik, 2013
(pouze elektronické vydání)

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-21-0 (ePub)
ISBN mobi formátu: 978-80-87749-22-7 (mobi)
ISBN PDF formátu: 978-80-87749-23-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz
Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>